

Ἑβδομάδες

τοῦ ὅλου χρόνου. 48)

Ἰωάννης.

Κυριακὴ τοῦ πάσχα.

Τῆς κυριακῆς, εὐαγγέλιον ἰωάννου, κεφάλαιον α. 49) 50)
ἑσπέρας ἔξ. 51)

τῆς

48) Ἐνιαυτοῦ. Affemanus Kalendar. Eccl. univers. T. VI, 563. seqq. de Evangeliiario exponit et inde lectt. ecclesiasticas laudat. Ille Codex, quem valde vetustum opinatur, indicem habet: εὐαγγέλιον καταλογάδην. Ergo, auctore Montef. Palaeogr. Gr. p. 386. notat εὐαγγέλια ἐκλογάδια. Nos non nisi in recentioribus aliquibus Codd. reperimus: εὐαγγέλια λογάδην, aut ἐκλογάδην. Nec tamen id ita reperimus, ut ἐπιγραφῆς propriam alicuius libri ecclesiastici, sed ut notam, vel scribae, vel domini Codicis, qui hoc indice notare voluerit, non perpetuum contextum in eo Codice reperiri, sed lectiones singulas. Quam in Blanch. Evang. T. I, in spec. Cod. Basil. 107. index est: ἐκλογάδιον τοῦ ἀποστόλου, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης κυριακῆς τοῦ πάσχα. ἡ ἀπόστολος, πράξεν, τὸν μὲν πρῶτον κ. τ. λ. Ergo iste Codex non integrum Apostolum seu Praxar. continet. Λογάδην et καταλογάδην satis nota sunt. Graeci ergo recentiores ex ἐκλογάδην fecerunt ἐκλογάδιον. Sic est etiam συναξάριον, ἴσαο συναξάριον, et alia eiusmodi. Ibid. apud Affem. pag. 564. ac saepius deinceps est, ἐκ κατὰ ἰωάννην, nisi voluerit, ἐκ τοῦ κατὰ ἰωάννην, Male!

τῆ δευτέρῃ τῆς 52) διακινησίμου. εὐαγγέλιον ἰωάννου, κεφάλαιον β.

τῆ

49) His capitibus respondent capita in huius editionis marginibus et ante lectt. ecclesiasticas notata. Ex hac divisione capita seu ἀναγνώματα in Matthaeo et reliquis Evangelistis tot sunt, quot in singulis hic notavi. Haec capitum distributio in multis Codicibus obtinet, eamque nolimus mutare. In aliis tamen Codicibus plures lectiones reperimus. Hinc accidit, ut cogeremur interdum uno numero bis, ter, quaterve deinceps uti. Quae vero capita reperiantur in hac divisione, ex comparatione huius synaxarii luculenter apparet.

50) Lectiones ecclesiasticae Evangeliariorum alio etiam modo notantur in synaxariis. Duplex autem est diversitas. Primo enim initia et termini lectionum, additis primis et ultimis verbis, notantur. Deinde capita numerantur secundum sectiones minores Eusebii, Exempli causa:

Κυριακῆ τοῦ πάσχα, εὐαγγέλιον κατὰ ἰωάννην. κεφάλαιον α.

Ἀρχή· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν.

Τέλος· ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ ἰησοῦ χριστοῦ ἐγένετο.

Τῆ β. τῆς διακινησίμου. εὐαγγέλιον κατὰ ἰωάννην. κεφ. η.

Ἀρχή· Θεὸν οὐδέ τις εἶδεν ποτε, ὁ μονογενὴς υἱός.

Τέλος· ὅπου ἦν ἰωάννης βαπτίζων. Haec numerandi ratio obtinet

cum in aliis, quos ipse vidi, tum in Evangeliariorum Vindobonensi. Vide Treschow tentamen descripti, Codd. Vindob., pag. 96. Nam ibi lectio, τῆ ἀγία ε. εἰς τὴν λειτουργίαν, notatur litteris σοδ. Sed nos hic alteram rationem secuti sumus, quod in hac editione ἀρχαὶ et τέλη in contextu notata sunt. Capita autem secundum lectiones Eusebii facile quisque hic reperire potest, quod eas marginibus adscripsimus. Quocumque ergo Codice aliquis utatur, sine labore in hac editione lectiones ecclesiasticas inveniet. In Praxapostolo praeter numeros capitum, quos nos expressimus, alii occurrunt etiam in synaxariis, scilicet secundum distributionem capitum Euthalii, quam ipsam etiam cum argumentis in medio contextu exhibuimus. Prorsus singulares capitum divisiones habent alii Codices in Praxapostolo, veluti meus Mosquensis partis secundae d. Is enim continua serie per totum Praxapostolum notat lectiones omnino CCCLXV. Vide quae de hoc Codice dixi in editione priora ad Epistolam ad Rom., pag. 270, 271. Similiter Codex Perillustis Langeri Guelpherbytanae

τῇ τρίτῃ τῆς διακινήσιμου. εὐαγγέλιον λουκᾶ κεφ. ριγ.
 τῇ τετάρτῃ ἰωάννου . δ.
 τῇ πέμπτῃ η.
 τῇ ἕκτῃ, ἥτοι τῇ παρασκευῇ ⁵³⁾ ζ.
 τῷ σαββάτῳ ια. ⁵⁴⁾

Κυριακὴ τοῦ ἀντίπασχα ἥτοι τοῦ θωμᾶ. ⁵⁵⁾

κν. ⁵⁶⁾ εὐαγγέλιον ἰωάννου κεφ. ξε. ⁵⁷⁾ καὶ ἐωθινὸν α.
 β. 5.

γ.

nus per totum Praxapostolum notat omnino lectiones CCCXXXV. Sed in hoc multae sectiones alieno loco notatae sunt. Alii huiusmodi Codices plures, paucioresve lectiones numerant. Nihil enim certi in his numeris inveni.

51) Apud Alsem. statim haec secunda lectio deest.

52) Ita reperi in vetustissimis et praestantissimis Codd. tam Evangeliorum, quam Praxapostoli. Derivatur a διακινεῖν, quod dies festus Paschatis, adeoque tota septimana mobilis est. Alii hanc septimanam διακαινήσιμον appellant. v. Allat. de Hebd. Graec. p. 1455. Arguantur enim Graeci recentiores ita: Σημαίνεται παρ' ἡμῶν διὰ τούτου (διακαινήσιμος) τοῦ ὀνόματος ὅλη ἡ πρώτη ἑβδομάς τῆς ἀναστασίμου τοῦ σωτῆρος ἡμῶν ἑορτῆς. Ita Maximus Margunius, vir haud ignobilis, apud Hoefchel. in Catal. Graec. Codd. bibliothecae Augustanae 1595. pag. 2. Explicant autem sic: quod Christi morte et resurrectione omnia renovata et reparata sunt. Ascetice, non grammaticae! Διακινεῖν enim nullibi occurrit, sed καινοῦν aut καινίζειν. Ergo alii, grammaticae saltem rectius, eodem sensu scribunt διακαινισιμος, id est, septimana renovationis. Alsem. edidit διακαινήσιμος. Ita etiam Hoefchel. loco laudato, quod nullo modo fieri debebat. Nam in isto praestantissimo Codice, de quo ibi loquitur, ubique est διακινήσιμος. Disputavi de hac re in Evangeliarum Gothano, quod prodit Lipsiae 1791. 8. p. 12.

53) Quaelibet cuiuslibet septimanae dies sexta appellatur παρασκευή. Vide Chrysof. III, 161. a. Sola dies sexta septimanae, quae est ante Pascha, appellatur ἡ μεγάλη παρασκευή. Id infra videre licet ante εὐαγγέλια τῶν ὡρῶν in hoc Synaxario.

54) v. Blanch. Evang. T. I. specimen Cod. 102. Basil. M. et Montf. Palaeogr. Gr. p. 234.

γ.	ι.
δ.	ιβ.
ε.	ις.
ς.	ις.
σα.	ις.

Κυριακή τῶν μυροφόρων καὶ Ἰωσήφ τοῦ δωμαίου.

κν.	εὐαγγέλιον μάρκου, κεφάλ. ξθ. καὶ ἑωθινὸν γ.
β.	ιωάννου ιγ.
γ.	κ.
δ.	κα.
ε.	κβ.
ς.	κγ.
σα.	κβ.

Κυριακή τοῦ παραλύτου.

κν.	ιδ. καὶ ἑωθινὸν δ. ³⁸⁾
β.	κδ.
γ.	κε.
δ.	ἦτοι τῆς ⁵⁹⁾ μεσοπεντηκοστῆς.	κς.

ε.

55) Alii νέαν κυριακὴν appellant. v. Allat. l. l. p. 1457. Obiter addo. Allat. p. 565. vehementer hic erravit. Nam lectio τῆ γ. τῆς διακί-
νησίμου non est ex Ioanne, sed ex Luca 24, 12—35. Ceterum de
Latinorum dominica in *Albis* hic recte monuit. Accuratiore habes
in Evangeliaio Ratisbonensi apud eruditissimum Sanftl. pag. 198.
nota p.

56) Ab hoc loco deinceps κυριακάς et σάββατα notavi per κν. et σα.
reliquos septimanae dies per numero β. γ. δ. ε. et ς. quod παρα-
σκευὴν notat.

57) Hoc est, τῆ αὐτῆς ἡμέρας ἀναγινώσκειται καὶ τὸ α. ἑωθινόν. Unde-
cim evangelia ἑωθινὰ hic inferius notata sunt ante mensem Septem-
brem.

58) v. Blanch. Evang. I. Specimen Cod. reg. 1905. et Montf. Palaeogr.
Gr. 215.

59) Haec dies appellatur μεσοπεντηκοστή, quod media est inter Pascha
et Pentecosten.

ε.	κθ.
ς.	λ.
σα.	λα.

Κυριακή τῆς σαμαρείτιδος.

κν.	ιβ. καὶ ἑωθινὸν ζ.
β.	λβ.
γ.	λγ.
δ.	ιη.
ε.	λα.
ς.	λς.
σα.	λη. 60)

Κυριακή τοῦ τυφλοῦ.

κν.	λδ. καὶ ἑωθινὸν η.
β.	μ.
γ.	μβ.
δ.	μγ.
ε. 61)	.	.	λουκᾶ	.	.	ριδ. καὶ ἑωθινὸν γ.
ς.	.	.	ιωάννου	.	.	μδ.
σα.	μϛ.

Κυριακή τῶν ἁγίων πατέρων. 62)

κν.	63) νς. καὶ ἑωθινὸν ι.
β. 64)	μθ.

60) v. Blanchin. Evang. I. Specimen Cod. Basil. 56.

61) Hic in non nullis notatur: τῆ ε. τῆς ς. ἐβδομάδος ἐορτάζεται ἡ ἀνάληψις τοῦ κυρίου. Haec ἀνάληψις a Cappadocibus appellatur ἐπισωζομένη, ut notat Allat. l. l. p. 1460. et Montefalc. ad Chrysol. IV, in praefat. §. VII. Propterea etiam haec septimana appellatur ἀναλήψιμος. v. Blanchin. Evang. I. Specimen Cod. Vat. 351.

62) Intelliguntur Patres, qui ad Concilia Oecumenica convenerant, in primis ad Nicaenum primum Patres CCCXVIII.

63) De hac lectione Io. 17, 1 — 13. vide quae notavi in Evangeliarum Gothano p. 24. 25. Enoivi quoque potest Affem. l. l. p. 569.

γ.	υγ.
δ.	υδ.
ε.	υε.
ς.	υς.
σα.	ξς.

Κυριακή τῆς πεντηκοστῆς ἡτοι τοῦ ἁγίου πνεύματος.

κν. . . . κς. καὶ ἑωθινὸν θ.

Ματθαῖος.

β. 65) εὐαγγέλιον ματθαίου κεφ. 66) οε.

γ. 67)

δ.

64) His sex deinceps diebus additur etiam, πρὸ τῆς ἁγίας πεντηκοστῆς, quod proxima die dominica Pentecoste celebratur.

65) Haec dies notatur etiam, τῇ ἑπαύρειον τῆς ἁγίας πεντηκοστῆς. Ergo reliquae etiam huius septimanae dies ad sabbatum appellantur, vel ἡ γ. δ. ε. μετὰ τὴν πεντηκοστὴν, vel etiam, τῆς πεντηκοστῆς. Quoniam autem ab hac lectione incipit Matthaeus, non solum h. l. in quibusdam Evangelariis invenitur Matthaei imago, ut in principio, Ioannis, sed haec quoque nota reperitur: συναξάριον αὐτὸ συναξάριον τῶν σαββατοκυριακῶν τοῦ κατὰ ματθαῖον εὐαγγελίου. Lectio vero haec inscribitur etiam: τῇ β. τῆς α. ἑβδομάδος, nimirum intelligitur septima non prima omnino omnium, sed prima Matthaei. In aliis Codd. imago Matthaei est demum ante σάββατον α. τοῦ Ματθαίου, id est, Matth. 5, 42—48. τ. Evangeliarium Goth. pag. 26. 28. aut in Codice ipso pag. 53. 57. 58. Ab hoc die iam incipiunt Evangelia dissentire. Nam in non nullis post hanc lectionem continuo sequitur σάββατον, reliquae autem huius septimanae lectiones inferius reperiuntur. Sic est in Augustano, ubi statim post τὴν ἑπαύρειον fit transitus ad sabbatum fol. 52. Reliquae vero huius septimanae lectiones in eo reperiuntur fol. 262 seqq.

66) v. Montf. Palaeogr. Gr. p. 229.

67) Hanc lectionem, quae incipit Matth. 4, 25. τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθησαν, pleraque Evangelia terminant Matth. 5, 12. ἐν οὐρανοῖς. Ergo in his Codd. excluduntur omnia ab οὕτω γὰρ vers. 12. ad ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων vers. 13.

δ.	ιβ.
ε.	ιγ.
ς.	ιδ.
σα.	ιε. ⁶⁸⁾

Ἅι εβδομαίδες τῶν ἁγίων πάντων.

A.

κυριακή ⁶⁹⁾	α.	εὐαγγέλιον ματθαίου. κεφάλαιον	λη.
β.	70)	.	ιθ.
γ.	.	.	ιβ.
δ.	.	.	ιγ.
ε.	.	.	ιδ.
ς.	.	.	ιε.
σα.	.	.	ις.

B.

κν. β.	θ.
β.	λδ.

γ.

68) v. Blanch. Evang. I. specimen Cod. Reg. — Vat. 33.

69) Inde ab huius dominicae lectione vehementer dissentiant Codices Evangeliorum, cum quaedam ab hoc loco solas lectiones exhibeant in sabbata et dominicas, reliquas autem dies septimanarum praetermittant. Eiusmodi Codex fuit is, quem Assemanus tractavit, quem vide l. l. pag. 571. ad κυριακήν β. Verum bonus Assemanus de huius dominicae lectione pag. 570. non notavit, eam constatam esse ex tribus Matthaei locis. Ea de re in hac editione monitum est per notas, ὑπέροβα et ἄξου. Monueram etiam in prior editione in evangelio Matthaei in indicibus lectt. eccless. pag. 14. 15. et in Evangeliarum Gothano pag. 28. Illud autem profecto comprehendere non possum, quomodo in bibliotheca Vaticana nullum integrum Evangelium deprehendi potuerit. De Praxapostolis non ita mirarer. Hi enim multo rariores sunt. Nos tamen utriusque generis integros Codices ad manus habuimus.

70) Singuli dies septimanae a proxima dominica appellantur. Ergo haec β. seu dies lunae, vocatur ἡ β. τῆς β. εβδομαίδος. Nam proxima dominica est secunda. Atque ita deinceps.

β.	νε.
γ.	νζ.
δ.	ξ.
ε.	ξα.
ς.	ξγ.
σα.	λθ.

Z.

κν. ζ.	λγ.
β.	ξε.
γ.	ξς.
δ.	ξη.
ε.	ξθ.
ς.	οα.
σα.	μζ.

H.

κν. η.	νη.
β.	οδ.
γ.	ος.
δ.	π.
ε.	πα.
ς.	πδ.
σα.	ξδ.

Θ.

κν. θ. 71)	νθ.
β.	πε.

η.

71) Post lectionem in dominicam novam in aliquibus synaxariis continuo notantur lectiones ex Marco. In eis ergo lectiones ex Marco incipiunt septimana decima, cum in aliis incipiant septimana duodecima. Contra vero in iisdem pro sex septimanis, quae hic ex Marco notantur, in istis synaxariis notantur octo. Ergo eodem modo in omnibus Lucas incipit post dominicam decimam septimam.

γ.	*	*	*	*	πς.
δ.	πζ.
ε.	πθ.
ς.	ιβ.
σα.	ογ.

I.

κν. ι.	*	*	*	*	οβ.
β.	ηε.
γ.	ης.
δ.	ηζ.
ε.	ηθ.
ς.	ρ.
σα.	οη.

ΙΑ.

κν. ια.	*	*	*	*	οζ.
---------	---	---	---	---	-----

Μάρκος.

β. 72)	*	μάρκου	*	*	β.
γ.	γ.
δ.	δ.
ε.	ε.
ς.	ς.
σα.	*	ματθαίου	*	*	πβ.

ΙΒ.

κν. ιβ.	*	ματθαίου	*	*	οθ.
β.	.	μάρκου	.	.	ια.
γ.	ιβ.
δ.	ιγ.

72) Ante hanc lectionem in aliquibus notatur, συναξάριον τοῦ κατὰ μάρκον εὐαγγελίου. Appellatur autem haec septimana prima, scilicet Marci, cum in perpetua serie sit duodecima.

ε.	.	.	.	ιδ.
ς.	.	.	.	ιε.
σα.	.	.	ματθαίου	ια.

ΙΓ.

κν.	ιγ.	.	ματθαίου	πη.
β.	.	.	μάρκου	ις.
γ.	.	.	.	ιζ.
δ.	.	.	.	ιη.
ε.	.	.	.	ιδ.
ς.	.	.	.	κ.
σα.	.	.	ματθαίου	ηδ.

ΙΔ.

κν.	ιδ.	.	ματθαίου	ζ.
β.	.	.	μάρκου	κα.
γ.	.	.	.	κβ.
δ.	.	.	.	κγ.
ε.	.	.	.	κε.
ς.	.	.	.	κς.
σα.	.	.	ματθαίου	ηη.

ΙΕ.

κν.	ιε.	.	ματθαίου	ηγ.
β.	.	.	μάρκου	ηζ.
γ.	.	.	.	κη.
δ.	.	.	.	κθ.
ε.	.	.	.	λ.
ς.	.	.	.	λβ.
σα.	.	.	ματθαίου	ρα.

ΙΣ.

κν.	ισ.	.	ματθαίου	ρε.
β.	.	.	.	λγ.
γ.	.	.	.	λδ.

θ.	.	.	.	λς.
ε.	.	.	.	λθ.
ς.	.	.	.	μα.
σκ.	.	ματ.θαιου	.	ρδ.

ΙΖ.

κν. ις. ἦτοι τῆς χαναναίας εὐαγγ. ματθ. κεφ. ξβ.

Λ Ο Υ Κ Ἀ Σ.

β. 73)	.	λουκᾶ	.	ι.
γ.	.	.	.	ια.
δ.	.	.	.	ιβ.
ε.	.	.	.	ιγ.
ς.	.	.	.	ιδ.
σκ.	.	.	.	ιε.

ΙΗ.

κν. α.	.	.	.	ις.
β. 74)	.	.	.	ις.
γ.	.	.	.	ιη.
δ.	.	.	.	κα.
ε.	.	.	.	κγ.
ς.	.	.	.	κδ.
σκ.	.	.	.	κε.

ΙΘ.

73) Hic notatur: εβδομάς α. τοῦ λουκᾶ, ἦτοι τοῦ νέου ἔτους. In aliis: συναξάριον τοῦ κατὰ λουκᾶν εὐαγγελίου, τοῦ νέου ἔτους. Vide Blanchin. Evang. I. Specimen Cod. D. 4. 1. biblioth. Vallicell. ubi est: ἀρχὴ τῶν καθημερινῶν εὐαγγελίων τοῦ λουκᾶ. τῆ β. τῆς α. ἐβδ. ἦτοι τοῦ νέου ἔτους. et: δέον γινώσκειν, ὅτι ἀρχεται ὁ λουκᾶς ἀναγινώσκουσα ἀπὸ τῆς κυριακῆς μετὰ τὴν ὕψωσιν. τότε γὰρ καὶ ἡ ἰσημερία γίνεται, ὃ καλεῖται νέον ἔτος.

74) Tironum caussa moneo, hanc lectionem notari: τῆ β. τῆς β. nimirum, ἐβδομάδος κατὰ λουκᾶν, aut, ut ante ἀναγνώσματα in Evangeliiis legitur: τῆ β. τῆς β. ἐκ τοῦ κατὰ λουκᾶν.

Α θ α ζ

ΙΘ.

κν. β.				κς.
β.				κε.
γ.				κζ.
δ.				κη.
ε.				λα.
ς.				λβ.
σα.				κ

Κ.

κν. γ.				λ.
β.				λγ.
γ.				λδ.
δ.				λς.
ε.				μα.
ς.				μβ.
σα.				κβ.

ΚΑ.

κν. δ. 75)				λε.
β.				μγ.
γ.				μδ.
δ.				μς.
ε.				μη.
ς.				ν.
σα.				κθ.

ΚΒ.

κν. ε. 76)				πγ.
β.				νβ.

75) Hic deinceps adieci aliquot notas Codicum. Prima ergo nota: ἡ κυριακή τοῦ σπέρου ἀναγινώσκειται τῇ μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Δομῶ κυριακῇ.

76) Nota: ἡ κυριακή τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ λαζάρου τῇ πρὸ τῆς θ. νεμβερίου κυριακῇ ἀναγινώσκειται.

γ.				υε.
δ.				υς.
ε.				υζ.
ς.				υη.
σα.				λς.

ΚΓ.

κν. ς.				λη.
β.				νθ.
γ.				ξ.
δ.				ξα.
ε.				ξβ.
ς.				ξγ.
σα.				μ.

ΚΔ.

κν. ζ.				λθ.
β.				ξε.
γ.				ξη.
δ.				ξθ.
ε.				ο.
ς.				ογ.
σα.				μς.

ΚΕ.

κν. η.				νγ.
β.				οε.
γ.				οζ.
δ.				οη.
ε.				π.
ς.				πβ.
σα.				μθ.

K5.

κν. θ.	.	.	.	ξς.
β.	.	.	.	πς.
γ.	.	.	.	πζ.
δ.	.	.	.	ς.
ε.	.	.	.	ββ.
ς.	.	.	.	βε.
σα.	.	.	.	να.

KZ.

κν. ι. 77)	.	.	.	οα.
β.	.	.	.	βζ.
γ.	.	.	.	βη.
δ.	.	.	.	βθ.
ε.	.	.	.	ρ.
ς.	.	.	.	ρα.
σα. 78)	.	.	.	ξς.

KH.

κν. ια.	.	.	.	ος.
β.	.	.	.	ρβ.
γ.	.	.	.	ρς.
δ.	.	.	.	ρδ.
ε.	.	.	.	ρς.
ς.	.	.	.	ρη.
σα.	.	.	.	οβ.

ΚΘ.

77) ἡ κυριακὴ τῆς συγκυπτύσεως ἀναγινώσκεται τῇ περὶ τῆς κυριακῆς τῶν ἁγίων πάντων κυριακῇ.

78) In non nullis ab hoc ια. σαββάτῳ ad κυριακὴν τῆς τυροφάγου solarum lectiones εἰς σάββατα καὶ κυριακὰς notantur. Desunt ergo reliquorum dierum lectiones.

ΚΘ.

κν. ιβ. 79)

πε.

Μάρκος. 80)

β.	Μάρκου	λγ.
γ.	.	λδ.
δ.	.	λε.
ε.	.	λϛ.
ς.	.	μα.
σα.	λουκᾶ	οδ.

Λ.

κν. ιγ.	λουκᾶ	ζα.
β.	Μάρκου	μβ.
γ.	.	μγ.
δ.	.	μδ.
ε.	.	με.
ς.	.	μς.
σα.	λουκᾶ	πα. 81)

ΛΑ.

κν. ιδ.	λουκᾶ	ζγ.
β.	Μάρκου	μη.
γ.	.	ν.
δ.	.	να.
ε.	.	νβ.

ς.

79) ἡ κυριακή τῶν ι. λεπρῶν ἀναγινώσκεται μετὰ τὸ διαλεθεῖν τὴν μετὰ τὰ φῶτα κυριακὴν.

80) Deinceps in illis quinque diebus septimanarum legitur Marcus usque ad τὴν ς. τῆς ιη.

81) v. Blanchin. Evang. I. Specimen secundum Cod. G. 61. bibl. Vallicell.

ε.			υγ.
σα.		λουκᾶ	πδ.

ΛΒ.

κν. ιε.		λουκᾶ	βδ.
β.		μάρκου	υδ.
γ.		.	νε.
δ.		.	νς.
ε.		.	νζ.
ς.		.	νη.
σα.		λουκᾶ	πη.

ΛΓ.

κν. ις. 82)		λουκᾶ	πθ.
β.		μάρκου	νθ.
γ.		.	ξ.
δ.		.	ξα.
ε.		.	ξβ.
ς.		.	ξγ.
σα.		λουκᾶ	ργ.

ΛΔ.

κν. ιζ. 83)		λουκᾶ	οθ.
β.		μάρκου	μθ.
γ.		.	ξδ.
δ.		.	ξε.
ε.		.	ξς.
ς.		.	ξη.
σα.		λουκᾶ	ρε.

ΛΕ.

82) ἦτοι τοῦ τετάρτου. Haec septimana προσφώνησις et προσφωνήσιμος appellatur. v. Allat. l. l. p. 1414.

83) ἦτοι τοῦ ἐσώτου. Latini appellant *Septuagesimam*.

ΛΕ.

κν. 17. 84)	ματθαίου	ρς.
β.	λουκά	75.
γ. 85)		ρδ.
ε. 86)		ρι.
σα.	ματθαίου	15.

Κυριακή

τῆς 87) τυροφάγου ἤτοι τῆς τυρινῆς . ματθαίου 15. 86)

Ἐυαγ.

84) ἤτοι τῆς ἀπόκρεω. Latini, *Carnisprivium*.

85) Ne quis credat, aut mea, aut tyrothetae culpa hic praetermissam esse τὴν δ. monendum est, a me in nullo synaxario atque in nullo Evangeliarum, nec in plenissimis et integerrimis, in hanc diem inventam esse lectionem. Etenim Evangelia, quae habent τὴν γ. τῆς τυροφάγου, id est, Luc. 22, 39. — 23, 1. exclusis scilicet versibus 43. et 44. continuo transeunt post hanc lectionem ad τὴν ε. τῆς τυροφάγου, hoc est, Luc. 23, 1 — 56. exclusis, ut in ipso opere notatum est, versibus 32. 33. Vide mox.

86) Eodem modo deest lectio εἰς τὴν ε. seu τὴν παρασκευὴν τῆς τυροφάγου. Nam post τὴν ε. continuo sequitur σάββατον τῆς τυροφάγου, seu Matth. 6, 1 — 15. In Triodio ergo est: ἴδιον, ὅτι ἐν παλαισίνῃ οὐ παρελάβμεν ὑπὸ τῶν ἁγίων πατέρων ποιεῖν τῇ τετραδί καὶ τῇ παρασκευῇ τῆς τυροφάγου λειτουργίαν τελείαν, ὅτε προηγιασμένην, nimirum λειτουργίαν. Sic et in aliis ecclesiis.

87) Nicephorus Callistus in synaxario ad τὴν ε. τῆς τυροφάγου auctor est, Heraclium Imperatorem post victum Chosroën, Persarum regem, voto arbitrario obligatum iussisse, ut haec septimana esset τυροφάγος, cum antea carnes edere licuisset.

88) Post hanc lectionem alia synaxaria et Evangelia continuo interponunt τὰ εὐαγγέλια τῶν πανυχίδων τῆς α. ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν: alia, istis hic omissis, pergunt, ut hoc synaxarium, ad εὐαγγέλια τῆς τεσσαρακοστῆς, ista vero εὐαγγέλια εἰς τὴν πανυχίδα in fine exhibent. Ex priore genere est Evangelium Gothanum, ex posteriore genere Augustanum. Vide Gothanum in ipso Codice fol. 113. 118. in mea editione pag. 42. 44. Augustanum vero Codicem fol. 114. 260.

Ἐυαγγέλια

	σαββατοκυριακά τῆς τεσσαρακοστῆς. 89)		
σαββατον α. 90)	εὐαγγέλιον μάρκου, κεφάλαιον ι. 91)		
κυριακή α. 92)	ιωάννου	ε.	
σα. β.	μάρκου	ς.	
κυ. β. 93)		ζ.	
σα. γ.		η.	
κυ. γ. 94)		λζ.	
σα. δ.		λα.	
κυ. δ. 95)		μ.	
σα. ε. 96)		λε.	
κυ. ε.		μζ.	
σα. ς.	ιωάννου	λθ. 97)	

Κυριακή

- 89) Cyrillus Alex. III, b. 16. c. ita habet: ἀρχόμενοι τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς ἀπὸ πεντεκαίδεκάτης τοῦ μηνὸς μνησὶς τῆς ἐβδομάδος δὲ τοῦ σωτηρίου πάθους ἀπὸ εἰκάδος τοῦ Φαμενώθ μηνός περιλιόντες δὲ τὰς νηθείας τῆ πέμπτη καὶ εἰκάδι τοῦ αὐτοῦ μηνός κατὰ τὸ ἔθος ἑορτάζοντες δὲ τῆ ἐπιφωσκούση κυριακῆ, τῆ ἕκτη καὶ εἰκάδι τοῦ αὐτοῦ μηνός Φαμενώθ συνάπτοντες ἕξ καὶ τὰς ἑπτὰ ἐβδομάδας τῆς ἁγίας πεντηκοστῆς. Vide etiam ibid. p. 31. b. 43. c. 59. e. etc. De numero septimanarum et dierum *Quadragesimae* vide Dorotheum Abbatem apud Allat. p. 1426.
- 90) Eodem die celebratur memoria Theodori Teronis. v. Allat. pag. 1430. et hic inferius in menologio Februar. XVII.
- 91) Vide Blanchin. Evang. specimen Vat. 1067.
- 92) Haec dominica appellatur etiam τῆς ὁρθοδοξίας. v. Allat. l. 1. p. 1432.
- 93) Hoc die Theffalonicensium ecclesiae celebrant memoriam Gregorii Palamae. Eius aliquot homilias edidi Mosquae 1776. 8.
- 94) Appellatur etiam κυριακή τῆς σωροπροσκυνήσεως. v. Allat. pag. 1439.
- 95) Haec septimana vocatur etiam, ἡ μίση τῶν νηθειῶν et μεσονήσιμος. v. Allat. l. 1. p. 1439.
- 96) Eodem die canitur hymnus ἀκάθιστος. v. Allat. p. 1440.
- 97) De termino huius lectionis vide Evangeliarium Gothanum in mea edit. p. 46. 47.

Κυριακή ε. τῶν βαπτιστῶν ἢτοι βαπτιστῶν.

τοῦ ὁρθοῦ. εὐαγγ. ματθ. κεφ. πγ.
τῆς λειτουργίας. ἰωάννου μα. 98)

Τὰ εὐαγγέλια τῆς μεγάλης 99) εβδομάδος.

τῆ μεγάλης β.	ματθ.	ζε.
γ.	.	ρβ.
δ.	.	ρη.
ε.	.	ρζ.
τοῦ νικητῆρος.	ἰωάννου	μδ. καὶ με.

Τὰ ιβ. εὐαγγέλια τῶν ἁγίων πατρῶν.

α.	ἰωάννου	μς.
β.	.	νη.
γ.	ματθαίου	ρθ.
δ.	ἰωάννου	νθ.
ε.	ματθαίου	ρια.
ς.	μάριου	ξζ.
ζ.	ματθαίου	ριγ.
η.	λουκᾶ	ρια.
θ.	ἰωάννου	ξα.
ι.	μάριου	ξθ.
ια.	ἰωάννου	ξβ.
ιβ.	ματθαίου	ριδ.
τῆ μεγάλης παρασκευῆ	ματθαίου	ρι. 1)
τῶ μεγάλῳ σαββάτῳ πρώτῳ.	.	ριδ.
.	εἰς τὴν λειτουργίαν	ριε.

Ἐυαγγ.

98) In quibusdam post hanc lectionem continuo sequitur Menologium.

99) Cur μεγάλη εβδομάς dicatur, docet Chrysoft. IV, 294. a. b. V, 525. c.

1) Haec hoc tempore lecta esse sua aetate, diserte tradit Chrysoft. VII, 818. c.

Ἐυαγγέλια τῶν ὡρῶν τῆς μεγάλης παρασκευῆς.

ὥρα α.	εὐαγγ.	ματθαίου κεφάλ.	ρι.
γ.	·	μάρκου	ξς.
ς.	·	λουκᾶ	ρθ.
θ.	·	ιωάννου	υθ.

Τὰ ια. εὐαγγέλια ἑωθινὰ ²⁾ ἀναστάσιμα.

α.	εὐαγγέλιον	ματθαίου κεφάλ.	ρις.
β.	·	μάρκου	ο.
γ.	·	·	οα. ³⁾
δ.	·	λουκᾶ	ριβ.
ε.	·	·	ριγ.
ς.	·	·	ριδ.
ζ.	·	ιωάννου	ξη.
η.	·	·	ξδ.
θ.	·	·	ξε.
ι.	·	·	ξς.
ια.	·	·	ξζ.

Ἐυαγ.

2) In non nullis Evangelariis haec XI. evangelia in fine operis leguntur.

3) Est haec lectio Marc. 16, 9 — 20. quae in Evangelariis et Synaxariis omnibus ter notatur tribus maxime notabilibus temporibus. Secundum ordinem temporum ecclesiae Graecae primo legitur κυριακῆ τῶν μυσφορέων, εἰς τὸν ὄρθρον. Secundo τῶ ὄρθρῳ τῆς ἀναλήψεως. Tertio hoc loco, ut ἑωθινὸν ἀναστάσιμον γ. De hoc loco ergo vetustissimis temporibus nullo modo dubitavit ecclesia. Postea tamen de eo dubitarunt aliqui interpretes ea sola de causa, quod eum repugnare credebant ceteris Evangelitarum de resurrectione Christi locis. Ergo eum diu sine interpretatione praetermiserunt. Postea tamen hunc quoque locum interpretati sunt, ac diserte auctoritate Evangelii Palaestini, ceterorumque vindicarunt. Causae ergo dubitandi nec historicae, nec criticae, sed exegeticae fuerunt, quae tamen nec hic, nec in similibus locis, ab interpretibus in dubium vocatis, valere possunt. Simili modo a quibusdam exclusus est Ioannis locus de adultera et Luc. 9, 55. 56. Qua vero de causa?

Ἐυαγγέλια τῶν παννυχίδων τῆς α. εβδομάδος τῶν νησιῶν
ἦτοι τῆς τεσσαρακοστῆς.

τῆ β.	εὐαγγελίου	.	λουκᾶ	.	.	ρε.
τῆ γ.	.	.	ματθαίου	.	.	ις.
τῆ δ.	ις. 4)
τῆ ε.	.	.	λουκᾶ	.	.	νς.
τῆ παρασκευῆς.	εὐαγγ.	.	ιωάννου	.	.	ν.

sa? Quod haec Chrysostomus non esset interpretatus. De quorum ergo locorum difficultate interpretes dubii sunt, vel quae in interpretatione non attingunt, ea eam ob causam excludenda sunt? Quae crisis?

4) Ἐν ἄλλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔυρον μάρκου κεφάλαιον να.